

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/61/2024
Identifikačné číslo spisu:	1222011049
Dátum vydania rozhodnutia:	04.02.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1222011049.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a JUDr. Dušana Szabóa, v trestnej veci obvineného U. E., pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 4. februára 2026 v Bratislave, o dovolaní obvineného U. E. proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2023, sp. zn. 1To/19/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného U. E. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 18. januára 2023, sp. zn. 31T/107/2022 bol obvinený U. E. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“), uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času do 12.15 hodiny dňa 27.07.2022 v Q. na P. ulici u seba neoprávnene prechovával 30 ks skladačiek (22 ks papierových a 8 ks alobalových) s obsahom práškoveho materiálu a jedno plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom hnedého práškoveho materiálu, ktoré po výzve a poučení podľa § 89a ods. 1 Trestného poriadku dobrovoľne vydal hliadke Obvodného oddelenia Policajného zboru Bratislava - Vrakuňa, pričom následným skúmaním Kriminalisticko-expertíznym ústavom Policajného zboru v Bratislave pod číslom ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2022/8073 bolo zistené, že 30 ks skladačiek (22 ks papierových a 8 ks alobalových) obsahovalo práškový materiál s hmotnosťou spolu 1 227 mg s priemernou koncentráciou 10,2 % hmotnostných heroínu, obsahujúce 125 mg absolútneho heroínu, čo KEU PZ považuje za 8-25 bežných jednotlivých dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa a vrečko s tlakovým uzáverom obsahovalo hnedý práškový materiál s hmotnosťou 376 mg s priemernou koncentráciou 5,3 % hmotnostných heroínu, obsahujúce 20 mg absolútneho heroínu, čo KEU PZ považuje za 2-4 bežných jednotlivých dávok drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom heroín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných

látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 per analogiam Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 5, § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 2, § 78 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa uložil obvinenému aj ochranný dohľad na dobu 1 (jeden) rok a počas trvania ochranného dohľadu podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. a), písm. i) Trestného zákona:

- zákaz požívania omamných a psychotropných látok,
- príkaz nezdržiavať sa na P. ulici v Q. a v okolí 500 metrov od P. ulice v Q.,
- príkaz podrobiť sa liečeniu závislosti od návykových látok.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 15. marca 2023, sp. zn. 1To/19/2023, podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Michala Ellingera, advokáta so sídlom v Bratislave, Wolkrova 41, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodu plynúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktoré doplnil vlastnoručnými podaniami.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený v tom, že odvolací súd odignoroval, podľa jeho názoru, ním vznesené zásadné odvolacie námietky spočívajúce v tom, že v konaní pred súdom prvého stupňa v mesiaci december 2022 požiadal súd o oslobodenie od povinnosti obhajovania ustanovenou obhajkyňou doc. PhDr. JUDr. Marcelou Tittlovou, LL.M., (ďalej aj „JUDr. Tittlová“ alebo „obhajkyňa“) z dôvodu nedôvery, pretože táto ho, podľa jeho názoru, klamlivo zavádzala, pričom mal dôvodné podozrenie, že obhajkyňa spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní i súdom v jeho neprospech. Namietal ďalej, že súd prvého stupňa jeho žiadosť o oslobodenie od povinnosti obhajovania ustanovenou obhajkyňou zamietol, čím porušil jeho právo na obhajobu, pritom konal zmätočne, keď jeho žiadosť zamietol až na hlavnom pojednávaní 18. januára 2023, hoci zmeny obhajcu sa domáhal už v mesiaci december, čo znamená, že okresný súd mal dostatočný časový priestor, aby ho obratom informoval o spôsobe vybavenia jeho žiadosti z mesiaca december 2022, pritom účelovo vyčkával na termín hlavného pojednávania 18. januára 2023, hoci bolo povinnosťou súdu prvého stupňa poskytnúť mu dostatočný časový priestor na to, aby si mohol uplatniť svoje právo na obhajobu. Vyjadril nesúhlas s argumentáciou krajského súdu uvedenou v jeho rozhodnutí, že obvinený bol poučený o tom, že je jeho právom zvoliť si na plnú moc akéhokoľvek iného obhajcu, pretože okresný súd mu takúto možnosť nedal, keďže o jeho žiadosti rozhodol až na hlavnom pojednávaní 18. januára 2023 s tým, že možnosť zvoliť si obhajcu by mu súd prvého stupňa dal vtedy, ak by pojednávanie vytyčené na 18. januára 2023 odročil a obvinený by mal časový priestor obhajcu si zvoliť vzhľadom na to, že do pojednávania 18. januára 2023 nevedel, ako súd rozhodne, či JUDr. Tittlovej zruší ustanovenie a ustanoví mu nového obhajcu. K argumentácii tak okresného, ako aj krajského súdu, že má právo sám si zvoliť obhajcu podľa svojho výberu, poukázal na skutočnosť, že 5. februára 2022 na výzvu súdu zaslal okresnému súdu odpoveď ohľadom jeho majetkových pomerov, preto súdy nižšieho stupňa vedeli, aké sú jeho majetkové pomery a mali vedomosť o tom, že si plateného obhajcu nemôže dovoliť s tým, že argumenty súdov nižšieho stupňa v tom smere, že si mohol zvoliť obhajcu na plnú moc by mali oporu v zákone iba vtedy, ak by mal finančné prostriedky na zaplatenie si obhajcu, avšak nakoľko je nemajetný, čo súdu aj písomne oznámil, okresný súd mu, podľa jeho názoru, mal z toho dôvodu zo zákona ustanoviť obhajcu. Obvinený v podanom dovolaní ďalej poukázal na skutočnosť, že keď písomne podal námietku voči obhajkyňi JUDr. Tittlovej z dôvodu nedôvery voči nej a k poskytovaným právnym službám z jej strany, tak aj ona sama sa na hlavnom pojednávaní 18. januára 2023 vyjadrila, že žiada okresný súd, aby bolo zrušené jej ustanovenie ako obhajcu obvineného v tejto veci, pretože medzi ňou a obvineným je, aj podľa jej názoru, nedôvera, nedá sa s ním spolupracovať ako

s klientom, avšak súd prvého stupňa túto skutočnosť neakceptoval a návrh na oslobodenie od povinnosti obhajovania zamietol uznesením, voči ktorému nebol prípustný opravný prostriedok s tým, že okresný súd mu nemusel vyhovieť v časti ním žiadaného konkrétneho obhajcu, ale mohol mu ustanoviť akéhokoľvek iného obhajcu. Obvinený doplnil, že nedôvera medzi ním a JUDr. Tittlovou spočívala v tom, že ho sústavne právne zavádzala a spolupracovala s orgánmi činnými v trestnom konaní a okresnou prokuratúrou v jeho neprospech, nehájila jeho záujmy a nepravdivo ho informovala napr. o výške trestných sadzieb, kde najprv tvrdila, že u obvineného ako recidivistu je jeho spodná hranica základnej trestnej sadzby 5 rokov a 4 mesiace, pričom na súde sa dozvedel, že spodná hranica je 6 rokov a 6 mesiacov, preto keď za ním prišla na poradu do Ústavu na výkon väzby Bratislava, tak uskutočniť poradu s ňou odmietol, o čom existuje aj úradný záznam. Obvinený ešte zdôraznil, že v prejednávanej veci mal najskôr ustanoveného obhajcu JUDr. Michala Ellingera, pričom na podklade jeho žiadosti z dôvodu straty dôvery mu okresný súd ustanovil obhajkyňu JUDr. Tittlovú, o ustanovenie ktorej žiadal. Obvinený preto nerozumie, prečo súd prvého stupňa jeho žiadosti v prvom prípade vyhovel, no v druhom prípade už nie. Neustanovením nového obhajcu a neposkytnutím možnosti zvoliť si v súdom vopred určenom termíne svojho obhajcu tak došlo, podľa názoru obvineného, k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces vyplývajúceho z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (právo na súdnu ochranu). Poukazujúc na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva poukázal na potrebu náležitého odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivý proces.

Na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom rozhodol tak, že

pri existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku podľa § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Trestného poriadku vysloví, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 31T/107/2022 z 18. januára 2023, ako aj uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/19/2023, z 15. marca 2023 bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 319, § 2 ods. 2, ods. 7, ods. 9 Trestného poriadku v neprospech obvineného, súčasne podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 1To/19/2023, z 15. marca 2023 a spolu s ním aj rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 31T/107/2022 z 18. januára 2023

a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Mestskému súdu Bratislava I predmetnú trestnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Obvinený vo vlastnoručne napísaných podaniach, ktoré boli Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené (27. marca 2023, 5. februára 2025, 20. marca 2025) zopakoval svoju argumentáciu týkajúcu sa straty jeho dôvery voči ustanovenej obhajkyňi a žiadosti o jej oslobodenie od povinnosti obhajovania, pričom žiadal prešetriť postup súdov nižšieho stupňa v tomto smere s poukazom aj na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Zároveň vyjadril presvedčenie, že trest, ktorý mu bol uložený vo výmere 5 rokov a 4 mesiace je neprimerane prísny namietajúc, že v minulosti bol právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť, kedy prechovával drogy pre vlastnú potrebu, ako dlhodobý drogový závislý užívateľ (od r. 1993), čo znamená, že nikomu nespôsobil fyzickú a ani psychickú ujmu, len sám sebe. Z uvedeného dôvodu žiadal prehodnotiť neprimerane prísny trest, a to aj keď sa sudy nižšieho stupňa opierali o jeho minulosť, t.j. predchádzajúce odsudzujúce súdne rozhodnutia pre trestný čin lúpeže a trestný čin ublíženia na zdraví. K argumentácii okresného súdu, že mu nemôže ustanoviť obhajcu podľa jeho predstáv, obvinený opakovane poukázal na to, že v konaní pred súdom nižšieho stupňa mu bol 2x ustanovený obhajca podľa jeho žiadosti, pričom aj v dovolacom konaní mu bol opätovne ustanovený JUDr. Michal Ellinger na jeho žiadosť. Z uvedeného vyvodil, že okresný súd 3-krát rozhodol tak, že obišiel systém prideľovania obhajcov a ustanovil mu ním žiadaných konkrétnych obhajcov. V nadväznosti na to žiadal, aby sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania zaoberal aj otázkou prideľovania obhajcov v trestnej veci sp. zn. 31T/107/2022 zo strany Okresného súdu Bratislava II, či súd postupoval podľa § 40 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku prostredníctvom programového prostriedku schváleného ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky. S poukazom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený namietal, že sudy nižšieho stupňa porušili, podľa jeho názoru, zákon v ustanovení § 172 ods. 3 Trestného zákona, pretože

bol uznaný za vinného zo zločinu neoprávnenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona účinného k 1. januáru 2022. Dodal, že pred účinnosťou novely Trestného zákona - zákona č. 40/2024 Z. z. v spojení s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS. 3/2024, z 3. júla 2024, vyhláseného v Zbierke zákonov 6. augusta 2024 bolo možné za kvalifikáciu v zmysle § 172 ods. 3 Trestného zákona (účinného v znení k 1. januáru 2022) uložiť trest odňatia slobody vo výmere 15 až 20 rokov. Obvinený vyjadril názor, že skutok, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným, má byť kvalifikovaný podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 3 až 10 rokov. Obvinený doplnil, že súdy nižšieho stupňa porušili zákon v jeho neprospech, pričom k porušeniu zákona v jeho neprospech malo dôjsť už v prípravnom konaní, pretože bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, právo na odôvodnenie a „nezákonnosť“ všetkých ostatných nadväzujúcich a odôvodnených dôkazov, právo na súdnu ochranu, rovnosť zbraní pred orgánmi činnými v trestnom konaní a právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 46. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zotrval na svojom konečnom návrhu obsiahnutom v dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu.

Obvinený vo vlastnoručne napísanom podaní, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 30. septembra 2025, vyjadril presvedčenie, že § 38 ods. 5 Trestného zákona účinného do 6. augusta 2024, ako aj novelizovaný § 38 ods. 3 Trestného zákona platný od 7. augusta 2024 nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd poukazujúc pritom na prečíslovanie, ale aj zmenu trestných sadzieb ustanovení týkajúcich sa „drogových trestných činov“ po novele Trestného zákona schválenej 15. marca 2024, obsah odlišného stanoviska sudcu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Petra Straku k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2024 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. januára 2013, sp. zn. 2Tdo/69/2012, pričom vyjadril názor, že právna úprava Trestného zákona účinná od 7. augusta 2024 je pre neho z hľadiska výmery trestnej sadzby priaznivejšia. Zároveň namietal nesprávnosť aplikácie § 38 ods. 5 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 1 Trestného zákona, keďže skutočnosť, že opätovne spáchal zločin, bola zohľadnená v právnej kvalifikácii podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona (už bol za taký trestný čin odsúdený), teda v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty, čo znamená, že uvedeným postupom mu bolo predchádzajúce odsúdenie pričítané v jeho neprospech dvakrát v rozpore s § 38 ods. 1 Trestného zákona, teda v rozpore so zásadou „ne bis in idem“.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava II (ďalej aj „prokurátor“) sa k podanému dovolaniu, ako aj jeho doplneniam vyjadril podaniami z 2. októbra 2023, 5. júna 2024, 17. apríla 2025 a 14. októbra 2025, pričom uviedol, že vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa plne stotožňuje s postupom súdov nižšieho stupňa. Poukázal na ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého má obvinený právo kedykoľvek si zvoliť obhajcu, ktorému dôveruje, preto pokiaľ obvinený mal záujem, aby ho zastupoval obhajca, ktorému dôveruje, nič mu nebránilo si takého zvoliť, čo však neurobil s tým, že súd prvého stupňa mu nemohol ustanoviť obhajcu podľa jeho výberu, pretože by to bolo v rozpore s § 40 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v prípade ustanovenia obhajcu obvinený nie je oprávnený si určovať, koho mu za obhajcu ustanoví súd a koho nie poukazujúc pritom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. júna 2018, sp. zn. 5Tdo/30/2018. Prokurátor zdôraznil, že ak si obvinený, u ktorého je dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, obhajcu nezvolí, je povinnosťou súdu obhajcu mu podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ustanoviť, a to prostredníctvom programového prostriedku schváleného ministerstvom spravodlivosti zo zoznamu advokátov, čo nie je podmienené súhlasom obvineného s ustanovením konkrétneho obhajcu, ani vyjadrením dôvery zo strany obvineného voči konkrétnemu obhajcovi. Prokurátor ďalej namietal, že v prejednávanej veci obvinený a ani obhajca v danom čase nekonkretizovali, v čom spočíva vzťah nedôvery medzi nimi, navyše ako bolo okresným súdom zistené, obhajkyňa si riadne plnila zákonom stanovené povinnosti. K námietkam arbitrárnosti a nedostatočnosti odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších stupňov, prokurátor uviedol, že zo strany obvineného išlo iba o jeho subjektívny postoj s tým, že svoje námietky v tomto smere nijako nekonkretizoval, pričom, podľa názoru prokurátora, súdy nižších stupňov svoje rozhodnutia riadne odôvodnili a rozsiahlym spôsobom uviedli aj právne úvahy, ktoré ich k

predmetným rozhodnutiam viedli. Vo vzťahu k namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že sa plne stotožňuje s právnou kvalifikáciou skutku tak, ako bola v čase vyhlásenia rozsudku ustálená súdom prvého stupňa a potvrdená krajským súdom s tým, že oba sudy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami. Prokurátor ďalej dôvodil, že novela Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 nemá vplyv na trest uložený obvinenému, pretože ten bol odsúdený rozsudkom okresného súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. marca 2023, t. j. pred účinnosťou novely Trestného zákona. Vo vzťahu k správnosti aplikácie ustanovení Trestného zákona pri ukladaní trestu sa prokurátor stotožnil s postupom okresného súdu, ktorý bol potvrdený rozhodnutím krajského súdu, pričom oba sudy sa v odôvodnení svojich rozhodnutí, podľa názoru prokurátora, vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami obvineného, ako aj jeho obhajcu.

Vzhľadom na uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolaateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Trestného poriadku) - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 7/2011.

Naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] videl obvinený v podstate v tom, že sudy nižšieho stupňa nevyhoveli jeho žiadosti o oslobodenie jemu

ustanovenej obhajkyne od povinnosti obhajovania, hoci obaja zhodne uviedli, že k sebe navzájom stratili dôveru zdôrazňujúc, že nemá finančné prostriedky na to, aby si obhajcu podľa vlastného výberu mohol zvoliť sám s tým, že súd prvého stupňa ho vopred nevyrozumel, že nemieni jeho žiadosti o ustanovenie nového ním konkrétne vybraného obhajcu vyhovieť, pričom v iných prípadoch tak urobil (ustanovil mu obhajcu podľa jeho výberu). Zároveň k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu, podľa názoru obvineného, došlo v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V podanom dovolaní obvinený okrem iného namietal, že súdmi nižšieho stupňa ustálený skutok je, podľa jeho názoru, nesprávne právne kvalifikovaný podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona účinného k 1. januáru 2022, za ktorý bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 15 až 20 rokov, za použitia § 38 ods. 5 Trestného zákona, pričom súdy nižšieho stupňa takto postupovali v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona, keďže skutočnosť, že opätovne spáchal zločin, bola zohľadnená v právnej kvalifikácii podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona (už bol za taký trestný čin odsúdený), teda v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty, čo znamená, že uvedeným postupom mu bolo predchádzajúce odsúdenie pričítané v jeho neprospech dvakrát v rozpore s § 38 ods. 1 Trestného zákona, teda v rozpore so zásadou „ne bis in idem“, pričom skutok mal byť správne právne kvalifikovaný podľa § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý bolo možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere 3 až 10 rokov. Zároveň namietal, že právna úprava účinná od 6. augusta 2024 (Trestný zákon v znení zákona č. 40/2024 Z. z.) je pre neho priaznivejšia.

Z uvedeného je potom zrejmé, že obvinený v tejto časti svojho dovolania konštatuje porušenie svojho práva na obhajobu zásadným spôsobom a napáda výrok o vine.

Z predloženého spisu je však zrejmé, že okresný súd rozhodol o vine a treste obvineného na hlavnom pojednávaní konanom 18. januára 2023 potom, čo dovolateľ vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinným zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu v obžalobe s tým, že okresný súd takéto vyhlásenie obvineného prijal.

V takomto prípade však, vychádzajúc z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku, je súdom prijaté vyhlásenie o vine neodolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (o čom bol obvinený vychádzajúc z obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní z 18. januára 2023 poučený).

Z uvedeného dôvodu je tak dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku za takejto situácie (prijatie vyhlásenia o vine) proti výroku o vine nepripustné [pretože jeho podanie z tohto dôvodu (podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku neumožňuje (nepripúšťa)].

Navyše dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku môže podať (je oprávnený) len minister spravodlivosti. Ustanovenie § 257 ods. 5 Trestného poriadku a ustanovenie § 334 ods. 4 Trestného poriadku nemožno totiž vykladať izolovane, ale v súhrne s ďalšími ustanoveniami upravujúcimi postup v konaní o dovolaní, a to ustanoveniami § 369 ods. 1 a ods. 2 a § 372 ods. 1 (veta prvá) Trestného poriadku. V zmysle uvedeného, proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny (§ 257 ods. 5 Trestného poriadku) a proti rozsudku, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste (§ 334 ods. 4 Trestného poriadku) dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby [§ 369 ods. 1, § 371 ods. 1 písm. c), § 372 ods. 1 Trestného poriadku] - primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 12/2017.

Obvinený teda nie je osobou oprávnenou na podanie dovolania, čo do výroku o vine, keďže urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s tým, že dovolanie za takejto situácie

aj to len z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je oprávnený podať len minister spravodlivosti (prípadne aj na podnet obvineného).

Napriek tomu nad rámec uvedeného, pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že z nezávislosti advokácie (právnickej profesie) na štáte vyplýva, že vedenie obhajoby je vo svojej podstate záležitosťou medzi obhajcom a obvineným, či už mu bol obhajca pridelený v režime právnej pomoci poskytovanej štátom, alebo si ho platí klient sám. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sú zmluvné štáty/príslušné vnútroštátne orgány povinné zasiahnuť iba vtedy, ak nedostatky na strane ustanoveného obhajcu sú očividné, alebo ak sú na ne dostatočne upozornené iným spôsobom [rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Kamasinski proti Rakúsku, Shekhov proti Rusku), pričom to isté platí potom i pre obhajcu zvoleného obvineným (rozsudok vo veci Imbrioscia proti Švajčiarsku)].

Z relatívnej nezávislosti výkonu advokátskej praxe vyplýva, že štát advokáta neriadi a nenesie zodpovednosť za jeho činy (rozhodnutie ESLP vo veci Alvarez Sanchez proti Španielsku). Pokiaľ sa však obhajca dopustí zjavnej procesnej chyby, v dôsledku ktorej by malo dôjsť k odmietnutiu podaného opravného prostriedku, mal by príslušný súd prijať určité pozitívne opatrenia - napr. vyzvať právneho zástupcu, aby svoj omyl napravil (rozsudok ESLP vo veci Czekalla proti Portugalsku, Andreyev proti Estónsku).

Predstava obvineného, vyjadrená v jeho písomnom podaní, že jemu ustanovený obhajca nedostatočne obhajuje jeho záujmy, nie je dôvodom na to, aby súd ustanoveného obhajcu zbavil povinnosti obhajoby a namiesto neho ustanovoval iného obhajcu, pokiaľ reálne nie je na to preukázaný závažný dôvod, alebo že si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 28. januára 2015, sp. zn. 5Tdo/80/2014).

Okrem obvineného ničím nepodloženého tvrdenia nič nepreukazuje, že by súdom ustanovená obhajkyňa obvineného skutočne zavádzala, že by si neplnila svoje povinnosti a už vôbec nie, že by s orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdmi spolupracovala v rozpore so záujmami obvineného. Len ničím nepodložené tvrdenie obvineného nemôže, pre nedostatok preukázania závažnosti, opodstatňovať vznik nedôvery medzi obvineným a obhajcom a ani dôvod pre oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania. Obvinený nemá nárok na výber obhajcu, ak obhajcu ustanovuje súd. Ak obvinený nie je spokojný s výberom súdu, vždy má možnosť obhajcu si na svoje náklady zvoliť sám, pričom výber ustanoveného obhajcu súdom (spravidla prostredníctvom elektronických prostriedkov zabezpečujúcich rovnomerné pridelenie vecí advokátom) nie je možné obchádzať oslobodzovaním obhajcov od povinnosti obhajovania na základe nie skutočne závažných dôvodov. V tomto zmysle je taktiež vecou profesnej odolnosti obhajcu, aby nekonštatoval stratu dôvery na svojej strane z akéhokoľvek nepodstatného dôvodu, na podklade ničím nepodloženého tvrdenia obvineného zjavne s cieľom dosiahnuť zmenu obhajcu, na ktorú obvinený nemá (bez preukázania závažných dôvodov) nárok.

Inak povedané, ak obvinený nemá dostatok finančných prostriedkov na zvolenie si obhajcu, právo vybrať si obhajcu nemá, pretože ho vyberie súd a len jeho želanie, aby ho v jeho veci zastupoval konkrétny ním vybraný obhajca dôvodom pre oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania, nie je, pokiaľ neexistujú skutočne závažné dôvody, ktoré by oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania opodstatňovali.

V prejednávanej veci bol obvinený v konaní pred súdmi nižšieho stupňa riadne zastúpený súdom ustanovenou obhajkyňou, u ktorej neexistovali žiadne závažné dôvody pre jej oslobodenie od povinnosti obhajovania a taktiež nebolo zistené, aby si obhajkyňa svoje povinnosti riadne neplnila, preto k porušeniu práva obvineného na obhajobu a už vôbec nie zásadným spôsobom nedošlo.

Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že okresný súd v neopodstatnenej snahe vyjsť obvinenému v ústrety mu dvakrát ustanovil obhajcu podľa jeho výberu, tým pádom zjavne mimo prostriedkov zabezpečujúcich náhodný výber obhajcov a v rozpore so zákonom, keďže povinnosť súdu ustanovovať

obhajcov náhodným výberom je zakotvená za účelom ochrany práv advokátov, aby boli rovnomerne poverovaní „ex offio“ zastupovaním, teda, aby prostriedky štátu boli medzi nich rovnomerne rozdelené, nie za účelom ochrany práv obvineného (takýmto spôsobom zákon žiadne práva obvineného nechráni).

Pokiaľ obvinený namietal, že rozhodnutia súdov nižších stupňov nie sú náležite odôvodnené, k tomu je potrebné uviesť, že takýto nedostatok najvyšší súd nezistil. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižšieho stupňa riadne, dostatočným spôsobom, zrozumiteľne, v súlade s ustanoveniami § 168 ods. 1 Trestného poriadku a § 176 ods. 2 Trestného poriadku svoje rozhodnutia odôvodnili a na zásadné námietky obvineného prípadne jeho obhajcu dostatočným spôsobom reagovali. Napokon obvinený ani konkrétne neuvádza, ktorá ním nastolená zásadná, podstatná otázka zostala nezodpovedaná.

Vzhľadom na to, že obžalovaný urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré súd prvého stupňa prijal, ako to už bolo vyššie uvedené, dovolanie, vychádzajúc z ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku, podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v prejednávanej veci proti výroku o vine nie je prípustné, nie je teda možné v rámci dovolacieho konania posudzovať správnosť právnej kvalifikácie súdmi nižšieho stupňa ustáleného skutku, a to ani z hľadiska právnej úpravy po 6. auguste 2024.

Napriek tomu nad rámec uvedeného, len pre úplnosť, najvyšší súd dodáva, že obvinený bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona zjavne účinného od 1. mája 2022, keďže k spáchaniu skutku došlo 27. júla 2022.

S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode označeného uznesenia, bez výhrad stotožnil.

Zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona v znení účinnom od 1. mája 2022 do 6. augusta 2024 sa dopustí ten, kto neoprávnene prechováva po akúkoľvek dobu inú omamnú látku alebo psychotropnú látku ako uvedenú v odseku 1 (z rastliny rodu konopa), jed alebo prekurzor s tým, že za takýto trestný čin bolo možné vo vyššie uvedenom období uložiť trest odňatia slobody vo výmere od troch do desiatich rokov [zjavne teda išlo o právnu kvalifikáciu, ktorá v znení účinnom do 1. mája 2022 zodpovedala ustanoveniu § 172 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorej sa obvinený domáhal (s trestnou sadzbou od troch do desiatich rokov)].

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate (zjednodušene povedané) plynie, že

- obvinený od presne nezisteného času do 12.15 hodiny 27. júla 2022 u seba neoprávnene prechovával heroín, teda omamnú látku odlišnú od omamnej látky z rastliny rodu konopa.

Vyššie uvedené konanie pritom zjavne napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty vyššie spomínaného stíhaného trestného činu. Okresný súd preto postupoval správne, pokiaľ konanie obvineného ustálené v takzvanej skutkovej vete svojho rozsudku posúdil ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona, teda zistený (ustálený) skutok správne právne posúdil. V žiadnom prípade právna kvalifikácia podľa uvedeného ustanovenia (§ 172 ods. 3 Trestného zákona) nepostihovala konanie obvineného spočívajúce v opakovanom dopustení sa „drogovej“ trestnej činnosti (už bol za taký čin odsúdený), obsiahnuté v ustanovení § 172 ods. 5 Trestného zákona v znení účinnom od 1. mája 2022 do 6. augusta 2024, preto ani nemohlo dôjsť v jeho prípade k dvojitému prečítaniu tej istej skutočnosti, a to ako kvalifikačného momentu a zároveň aj ako okolnosti podmieňujúcej zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o jednu polovicu (§ 38 ods. 5 Trestného zákona) v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona (porušením zásady „ne bis in idem“).

Vyššie uvedenými námietkami preto obvinený dovolacie dôvody plynúce z ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Vychádzajúc z ustanovenia § 374 ods. 1 Trestného poriadku je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, pričom je už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012).

Vzhľadom na to, že obvinený vo vlastnoručne napísanom podaní namietal, že trest, ktorý mu bol uložený vo výmere 5 rokov a 4 mesiace je neprimerane prísny, a hoci bol v minulosti právoplatne odsúdený za „drogovú trestnú činnosť“, drogy prechovával pre vlastnú potrebu, ako dlhodobý drogový závislý užívateľ (od r. 1993), a preto žiadal prehodnotiť uložený trest aj keď sa súdy nižšieho stupňa opierali o jeho minulosť, t.j. predošle odsudzujúce súdne rozhodnutia, pre trestný čin lúpeže a trestný čin ublíženia na zdraví, najvyšší súd skúmal, či jeho dovolanie nesmeruje aj k dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, a to aj keď tento dovolací dôvod vo svojom dovolaní výslovne neoznačil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Citované ustanovenie predstavuje osobitný dovolací dôvod vo vzťahu k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pokrývajúceho vo všeobecnosti chyby spôsobené nesprávnym použitím hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu má vo vzťahu k nemu charakter špeciálneho ustanovenia („lex specialis“).

Jeho použitie prichádza do úvahy „len“ v dvoch základných situáciách, a to v prípade, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda pod dolnú alebo nad hornú jej hranicu alebo v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, pričom jednotlivé druhy trestu sú vymenované v ustanovení § 32 Trestného zákona.

Obvinený bol v prejednávanej trestnej veci napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu uznaný vinným zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3 Trestného zákona (v znení účinnom od 1. mája 2022 do 6. augusta 2024) s tým, že Trestný zákon za predmetný trestný čin umožňoval uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 3 do 10 rokov, pričom za rovnovážneho stavu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, avšak vzhľadom na recidívu obvineného (opakovane spáchaný zločin) mal okresný súd ukladať trest v upravenej trestnej sadzbe so zvýšenou dolnou hranicou trestnej sadzby o jednu polovicu (§ 38 ods. 2, ods. 5 Trestného zákona) v rozmedzí od 6 rokov a 6 mesiacov do desiatich rokov. Súd prvého stupňa však z dôvodu, že obvinený urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine postupoval podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace. Okresný súd zároveň uviedol, že nevezhladol žiadne také okolnosti, pre ktoré by bolo možné pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd teda uložil obvinenému mimoriadne znížený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 4 mesiace, teda druh trestu, ktorý Trestný zákon za tento trestný čin pripúšťa, a to (po mimoriadnom znížení) v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, pritom už vyššie bolo vysvetlené, že v prípade obvineného nebola použitá kvalifikovaná skutková podstata (ale „len“ skutková podstata základná aj keď obsiahnutá v odseku 3 §-u 172 Trestného zákona účinného v čase od 1. mája 2022 do 6. augusta 2024), teda nebol použitý kvalifikačný moment „už bol za taký čin odsúdený“, preto aj ustanovenie § 38 ods. 5 Trestného zákona bolo použité správne.

Vo vzťahu k námietkam obvineného, že použitie ustanovení Trestného zákona účinného po jeho zmene zákonom číslo 40/2024 Z. z. je pre neho priaznivejšie, je potrebné napriek vyššie uvedenému len pre úplnosť dodať, že v zmysle § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný; ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

V prejednávanej veci výrok o vine obvineného nadobudol právoplatnosť 18. januára 2023 v dôsledku prijatia vyhlásenia o vine zo strany obvineného, proti ktorému (výroku o vine) z tohto dôvodu už nebolo odvolanie prípustné, výrok o treste nadobudol právoplatnosť z dôvodu podaného odvolania 15. marca 2023. Trestný zákon v znení zákona číslo 40/2024 Z. z., ktorého uplatnenia sa obvinený dožaduje však nadobudol účinnosť až 6. augusta 2024, pritom vyššie uvedená novela Trestného zákona neobsahuje také prechodné a záverečné ustanovenia, ktoré by súdom ukladali povinnosť už právoplatne uložené tresty spätne prehodnocovať a opätovne o nich rozhodovať, a taktiež ani spätne prekvalifikovať ustálený skutok, podľa priaznivejšieho ustanovenia, čo napokon je vylúčené už tým, že obvinený urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ktoré súd prvého stupňa prijal.

Obvinený preto vyššie uvedenými námietkami dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá, Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Uvedené ustanovenie vychádza z princípu, že ak obvinený rezignuje na svoje práva a nedomáha sa nápravy ich porušenia v konaní pred jeho právoplatným skončením, znamená to, že ich nepovažuje za tak zásadné, aby mohli podstatným spôsobom ovplyvniť jeho postavenie a byť dôvodom pre úspešné uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku po právoplatnom skončení veci, ktorý je určený na nápravu „len“ tých najpodstatnejších a najzávažnejších porušení, ktoré by mohli zásadným spôsobom ovplyvniť postavenie obvineného.

Obvinený najneskôr v odvolacom konaní zaujatosť sudcov súdov nižšieho stupňa nenamietal, preto, vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia, sa tejto skutočnosti už úspešne domáhať v dovolacom konaní nemôže.

Navyše obvinený okrem procesného postupu súdov nižšieho stupňa neoznačil žiaden ďalší dôvod, ktorý by mal ich sudcov vylučovať z vykonávania úkonov trestného konania v jeho trestnej veci, pritom podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorej dôvodom je len riadny procesný postup súdu sa nekoná, pričom len skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa návrhu obvineného na oslobodenie ustanovenej obhajkyni od povinnosti obhajovania nevyhoveli bez ďalšieho nenasvedčuje tomu, že by o riadny procesný postup ísť nemalo.

Ani týmito skutočnosťami preto obvinený dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

Najvyšší súd zároveň nedospel k záveru, že by ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona účinného do 6. augusta 2024, ako aj § 38 ods. 3 Trestného zákona účinného od 6. augusta 2024 neboli v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 protokolu č.7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na to, že obvinený U. E. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. e), písm. i), ale ani písm. h) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyselne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.